

σουρώω. Ἐποσειρώσανε τὰ βρομένα ροῦχα. 3) Ἐξαντλοῦμαι σωματικῶς, κατισχναίνομαι, ἀδυνατίζω Κρήτ.: Ἐποσειρώσε καὶ δὲν ἐπόμενε μόνο τὸ πετοὶ καὶ τὰ κόκκαλα (μόνο = παρὰ).

ἀποσουρώνω (Π), ἀμάρτ. ἠποσουρών-νω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σουρώνω (Π).

Ἀποβάλλω τοῖς σοῦρες, τὴν ρικνότητα, γίνομαι λεῖος: Ἐποσούρωσ' τὸ βρατδὶν σου ν' ἀν-νοῖζῃ. Πού τὸ φαεῖν τὸ καλὸν ἀρκινᾷ νὰ ἠποσουρών-νῃ.

ἀποσουφρώνω Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σουφρώνω.

Συνοφρουοῦμαι.

ἀποσπαράζω Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σπαράζω.

Ἀπαλλάσσω τινὰ τοῦ φόβου: Ὁ πολπᾶν ἐποσπάραξέ με (ὁ ἱερεὺς μοῦ ἀφήρεσε τὸν φόβον δι' ἱεροτελεστίας). Κανεῖς ἂν ἐσπαράγουτουνε ἀσ' σὴν κἀν'νάν, ἔπρεπε νὰ ἐπίνισκε ἀσ' σὰ δέρεά του νερό νὰ ἀποσπαράγουτουνε (ἀσ' σὴν κἀν'νάν = ἀπὸ κάποιον). Συνών. ξετρουμάζω, ξεφοβίζω.

ἀπόσπαρος ὁ, Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ.ά. ἀπόσπαρο τό, Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σπάρος.

Πληθ., οἱ μετὰ τὸν χρόνον τῆς ἀλιείας ὑπολειπόμενοι μικροὶ σπάροι.

ἀποσπάρσιμο τό, Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσπέρνω.

Περάτωσις τῆς σποράς: Μετὰ τὸ ἀποσπάρσιμο θά'ρθω. Συνών. ἀποσπερμα 1, ἀποσπορῖα 1.

***ἀποσπαρτὸς** ἐπίθ. ἀποτρεῖτε Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσπέρνω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἔχει περατωθῇ ἡ σπορά.

ἀπόσπασι ἡ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπόσπασις.

1) Ὁ ἀποχωρισμὸς μέρους ἀπὸ ὅλου τινός. 2) Ἡ προσωρινὴ μετάθεσις ὑπαλλήλου πολιτικοῦ ἢ στρατιωτικοῦ ἀπὸ τῆς θέσεως ἢ ὑπηρεσίας, εἰς ἣν ἀνήκει, εἰς ἄλλην: Γυρεύει - ζητᾷ - θέλει ἀπόσπασι.

ἀποσπασιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἠποσπασιὰ Κύπρ. ἠποσπαδὰ Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 2,27

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσπᾶω.

Ἀπομάκρυνσις, ἀποχωρισμὸς, ἀπαλλαγὴ: Ἐν ἔχω ἠποσπασιὰν ποῦ λόον σου (δὲν δύναμαι ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ σοῦ). || Ποίημ.

Κατεροῦμεν μέραν νύχταν νὰ φουσήσ' ἕνας ἀέρας . . . πόν-νὰ φέρεῃ 'ς τὸν καθέναν τῶν χαρὰν τῶν ἠποσπαδᾶν Δλιπέρτ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀπόσπασμα 1.

ἀπόσπασμα τό, λόγ. σύνηθ. ἠπόσπασμαν Κύπρ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπόσπασμα.

1) Ἀποσπασιὰ, ὁ ἰδ., Κύπρ. 2) Πᾶν τὸ ἀποσπώμενον ἀπὸ ὅλου τινός, μέρος, τμήμα, οἶον λόγου, δημοσιεύματος, ἐπιστολῆς κττ. λόγ. σύνηθ.: Ἀπόσπασμα τοῦ λόγου τοῦ δεῖνα. Ἀπόσπασμα περιοδικοῦ. 3) Ὡς στρατιωτικὸς ὄρ., τμήμα στρατοῦ ἢ χωροφυλακῆς ἀπεσπασμένον πρὸς ἐκτέλεσιν ὠρισμένης ὑπηρεσίας, οἶον πρὸς διώξιν ἐγκληματιῶν κττ., λόγ. σύνηθ.: Στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα. Ἀπὸ τὸ χωρὶο πέρασε σήμερα τὸ ἀπόσπασμα. Τὸν κνηγᾷ - τὸν ἔπιασε τ' ἀπόσπασμα.

ἀποσπασματάρχης ὁ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόσπασμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἀρχης.

Ὁ διοικητὴς ἀποσπασματος στρατιωτῶν ἢ χωροφυλάκων.

ἀπόσπερα ἐπίρρ. ἠπ. (Ἰωάνν.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόσπερος.

1) Κατὰ τὴν ἐσπέραν, πρὸς τὸ βράδυ ἐνθ' ἀν.: Ἀσμ. Ἀνάψτε μου τσιμπούκι, βράστε καφέ νὰ πιῶ καὶ ἀπόσπερα πηγαίνω γιὰ νὰ λογαριασθῶ.

Ἰωάνν. Συνών. ἀποσπέρα 3. 2) Μετὰ τὴν ἐσπέραν Λεξ. Δημητρ.

ἀποσπέρα ἐπίρρ. ἀποσπέρας Κρήτ. Κύπρ. Σύμ. — Λεξ. Βάιγ. Πρω. ἠποσπέρας Κύπρ. Κῶς Ρόδ. ταποσπέρας Ρόδ. ἀποσπέρα πολλαχ. ταπουσπέρα Λυκ. (Λιβύσσ.) ταπισπιροῦ Λέσβ. Χίος (Μεστ.) ἀποσπεροῦ πολλαχ. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Σινασσ.) ἀποτρεροῦ Τσακων. ταποσπεροῦ Πελοπν. (Βούρβουρ. Τρίκκ.) ἀπουσπιροῦ Λέσβ. (Πάμφιλ. κ.ά.) ἀπισπιροῦ Θράκ. (Μάδυτ.) Λέσβ. ἠπισπιροῦ Χίος (Μεστ.) ταπουσπιροῦ Λέσβ. ἀποσπεροῦς Κρήτ. ἀπεσπερὶς Νίσυρ ἀποσπερὶς πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀποσπερὶ Προπ. (Κούταλ.) ἀπουσπιρὶ Λήμν. Μακεδ. ἀπουσπιρὶς ἠπ. Λέσβ. Σάμ. Σκόπ. ἠποσπερὶς Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Κύπρ. ἠποσπερὶ Προπ. (Ἀρτάκ.) Ρόδ. ἠπουσπιρὶ Θράκ. (Κομοτ.)

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ ἐσπέρας. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Ὁ τύπ. ἀποσπέρας καὶ παρὰ Βλάχ. Περὶ τοῦ τύπ. ἀποσπεροῦ, ὁ ὁποῖος καὶ ἐν Χρον. Μορ. 3868 (ἐκδ. JSchmitt), πβ. καὶ ἀπώρας - ἀπωροῦ καὶ ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 25 (1913) 290. Περὶ τοῦ τύπ. ἀποσπερὶ ἀπαντῶντος τὸν 16ον αἰῶνα ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπετ. Φίλος. Σχολ. Πανεπ. Θεσσαλον. 1 (1927) 20. Ὁ τύπ. ἀποσπερὶς καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀφ' ἐσπέρας, ἀπὸ τὸ βράδυ πολλαχ.: Τὸ γλέντι βάσταξε ἀποσπέρα ὡς τὰ ξημερώματα. Ἀρχίσουμε ἀποσπεροῦ κ' ἐτελειώσαμε τὰ μεσάνυχτα πολλαχ. Ἀποσπεροῦ ὀρχίσουμεν τὸν χορὸν ὡς τοῦ μεσονυχτιοῦ Κάρπ. || Γνωμ.

Τὰ θελὰ κάμης τὸ πωρὸν ἀποσπερὶς μελέτα Νίσυρ. || Ἀσμ.

Ἀποσπερὶς ὡς τὸ ταχὺ 'ς τὸ σουραῖ νὰ μένω,

πὸ τοῦ κρασιοῦ τὴν μυρωδιὰν τίποτε δὲν παθαίνω

Κῶς. 2) Κατὰ τὴν ἐσπέραν ἰδίᾳ τὴν προηγουμένην πολλαχ. καὶ Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ.: Θά'ρθω ἀποσπεροῦ τὸ Σαββάτο Πελοπν. (Βούρβουρ.) Ἡ Πούλεια βγαίνει ἀποσπεροῦ Σίφν. Ἀποσπέρας νὰ ἔρθης γιὰ νὰ φύγωμε πρῶι πρῶι Κρήτ. Ἐπῆγα καὶ τὸν εἶδα ἀποσπερὶς αὐτόθ. Ἀμὰν εἶνι νὰ πᾶς πούβιτα, πρέπ' νὰ κάρ'ς τ' δ'λειά σ' ἀπουσπιροῦ Λέσβ. (Πάμφιλ.) Ἀπ' ταπισπιροῦ (ἀφ' ἐσπέρας) Λέσβ. Πού ταποσπέρας ἦρτε Ρόδ. ἠποσπερὶς ἀντάμωσά τον νάκ-κον, ἀμ-μὰ ὕστερα ἐν τὸν ἐξαναεῖδα Κύπρ. Βράζω τὸ γάλα μ' ἠποσπέρας γιὰ νὰ συνάξω τὴν τσίπ-παν τὸ πρῶι αὐτόθ. ἠποσπέρας ἐκάθειτουν μετὰ μας 'ς τὸν καβενὲν Κύπρ. (Λεμεσ.) Ποῖος ἦτανε ἀποσπεροῦ ποῦ φώναζε; Τρίκκ. Ἀποσπεροῦ εἶδα 'ς τὸν ἔπνο μου τὴ Μεγαλόχαρη Λακων. Ἀποσπέρα ἔκανε κρύο Κύθηρ. || Ἀσμ.

Καὶ δὴν αὐγὴ μὲ τὴ δροσιὰ καὶ ἠποσπερὶς μὲ τ' ἄστρο Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Ἀ δὲ γεναῖκαν ὀκνηροκὰν ἀποσπεροῦ κουτοῖζει,

βάλ-λει 'κοσ'πέντε τράνι' ἀφκά, κάθειται τηανίζει

Κύπρ.

Σ' τοῖς δεκαφτὰ τοῦ Γεναριοῦ τ' ἄγι-Ἀδωνιοῦ ἀποσπέρα ἕνα παπῶρι ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἐγλιτέρρα

Κρήτ.

Πόσα παράδικα θουρᾷ ὁ νήλιμος τὴν ἡμέραν

καὶ τοῦ φηγάρην τὴν αὐγὴν καὶ τ' ἄστρο ἀπ' ταπουσπέρα

Λιβύσσ.

